

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/108/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1313212848
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 05. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Branislav Král
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2017:1313212848.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Branislava Krála a sudcov JUDr. Martina Murgaša a JUDr. Zuzany Kučerovej, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35 724 803, so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, zast. advokátskou kanceláriou TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava proti žalovanej: R. G., L.. XX.XX.XXXX, XXX XX B., o 894,19 eur s prísl., na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Malacky z 30. septembra 2016, č. k. 4C/143/2014-88, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie sa v napadnutej časti **p o t v r d z u j e**.

Žalovanej sa nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca proti žalovanej domáhal zaplataenia 894,19 eur s prísl. z titulu nesplateného úveru. Žalovanej nepriznal náhradu trov konania.

2. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 18.10.2013 uzavretej medzi Consumer Finance Holding, a.s., IČO: 35 923 130 ako postupcom a spoločnosťou EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35 724 803 ako postupníkom, pôvodný veriteľ ako postupca postúpil pohľadávku voči žalovanej na žalobcu. Zo Zmluvy o poskytnutí pôžičky č. XXXXXXXX, X. K. XX.XX.XXXX uzavretej medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou (ďalej len „zmluva“) súd zistil, že žalovaná požiadala žalobcu o poskytnutie pôžičky označenej ako tzv. rýchla pôžička vo výške 1.700,- eur s dobou splácania 36 mesiacov. Právny predchodca žalobcu schválil poskytnutie pôžičky žalovanej v sume 700,- eur, celkové náklady spotrebiteľa mali dosiahnuť 380,- eur, spolu celková schválená výška pôžičky mala predstavovať 1.080,- eur splatných v 36 mesačných splátkach vo výške 31,07 eur, mesačnou splátkou poistenia 2,07 eur, ročná úroková sadzba predstavovala 35,46 %, RPMN 35,46 %, priemerná RPMN 51,49 %. V zmluve nebola dojednaná splatnosť prvej ani poslednej splátky. Zmluvné strany dojednali, že neoddeliteľnou súčasťou zmluvy sú Všeobecné obchodné podmienky, nie sú signované zmluvnými stranami, z čl. 6 bod 6.2 vyplýva, že pokiaľ nie je v splátkovom kalendári a/alebo v Podmienkach a/alebo VOP stanovené inak, splátky sú splatné do 20. Dňa v príslušnom kalendárnom mesiaci. Podľa bodu 6.4 je prvá splátka splatná nasledujúci mesiac po uzatvorení zmluvy, a/alebo doručení služby pokiaľ nie je ustanovené inak. Zmluva obsahuje čl. X. pod názvom Klient, kde sú uvedené prehlásenia klienta na predtlačí, kde veľkosť predtlačeného písma je menej 1 mm vykazuje nízku mieru čitateľnosti a zrozumiteľnosti textu. Z prehľadu splátok a úhrad vyplýva, že žalovaná neuhradila žiadnu splátku. Zároveň z tohto prehľadu vyplýva, že mesačné splátky právny predchodca žalobcu predpísal len za mesiace júl, august, september, október 2010, v mesiaci november 2010 k 20.11.2010 predpísal splátku vo výške 670,44 eur. Z písomnosti právneho predchodcu žalobcu

Predžalobná upomienka datovanej 20.10.2010 súd zistil, že právny predchodca žalobcu vyzval žalovanú na úhradu všetkých splátok jednorazovo do 3 dní odo dňa doručenia písomnosti, táto nebola doručená žalovanej, zásielka bola vrátená právnemu predchodcovi žalobcu 27.10.2010. Z tohto skutkového stavu súd prvej inštancie vyvodil, že žaloba nie je dôvodná.

3. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 497, § 499 Obchodného zákonníka, § 43a ods. 1, § 43c ods. 1, § 44 ods. 2, § 52 ods. 1, 3, 4, § 54 ods. 2, § 100 ods. 1, § 107 ods. 1, 2, § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 2 písm. a), § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 1, 2, 3, § 4 ods. 4 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Súd prvej inštancie v prvom rade skúmal, na základe akého právneho vzťahu žalobca uplatňuje pohľadávku voči žalovanej (zmluvného alebo mimozmluvného) a skúmal, či tento nárok uplatnil voči žalovanej včas s poukazom na citované ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z.z.. Súd prvej inštancie teda skúmal, či medzi stranami došlo k uzavretiu tvrdenej zmluvy o pôžičke, pričom vychádzal z ustanovení Občianskeho zákonníka o právnych úkonoch a o návrhu na uzavretie zmluvy (§ 43a Občianskeho zákonníka a nasl.) a o prijatí návrhu (§ 43c Občianskeho zákonníka a nasl.). Uviedol, že pôžička je reálnym kontraktom, tzn. že pre jej vznik je potrebné odovzdanie pôžičky. Z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by žalovanej bola reálne odovzdaná pôžička pri uzatvorení zmluvy, ale až po schválení „pôžičky“ aj podmienok vymienených žalovanou, preto súd posúdil zamýšľanú zmluvu ako zmluvu o úvere, keď sa právny predchodca žalobcu ako veriteľ zaviazal, že na požiadanie žalovanej ako dlžníka poskytne v jej prospech peňažné prostriedky do určitej sumy. Predloženou zmluvou o poskytnutí pôžičky, ktorá je spísaná ako predtlačný formulár, mal súd prvej inštancie preukázať, že žalovaná predložila žalobcovi žiadosť o poskytnutie pôžičky (ďalej aj len ako „žiadosť“) datovanú dňa 21.05.2010 v znení ako to vyplýva z bodu V. žiadosti, pričom požadovala poskytnúť pôžičku v sume 1.700,- eur splatných v 36 mesačných splátkach. Z rovnakého listinného dôkazu v čl. VII. vyplynulo, že žalobca po tom, čo mu bola doručená žiadosť dňa 15.06.2010 sa zaviazal poskytnúť žalovanej pôžičku v sume 700,- eur, zmluvná odmena v sume 380,- eur, so splatnosťou v 36 splátkach po 32,07 eur, RPMN mala byť 35,46 %, ročná úroková sadzba 35,46 %, priemerná RPMN 51,49 %. Z vykonaného dokazovania mal teda súd prvej inštancie preukázať, že v bode V. (Údaje o požadovanej pôžičke) je obsiahnutý návrh žalovanej na uzavretie zmluvy zo dňa 21.05.2010, z ktorého vyplývala vôľa žalovanej uzavrieť zmluvu za podmienok uvedených v tomto návrhu, tento návrh bol určený žalobcovi. Z vykonaného dokazovania ďalej vyplynulo, že žalobca po prijatí tlačiva - žiadosti o poskytnutie pôžičky upravil podmienky navrhovanej zmluvy v bode VII., čo nazval „Schválená výška pôžičky“ tak, že prijal návrh na uzavretie zmluvy, čo vyplýva aj zo samotného tlačiva (v poznámke je k čl. VII. je uvedené „nevyplňuje sa“), z obsahu ustanovenia o schválení úveru dlžníkovi vyplynulo, že ide o nový návrh, keď podľa § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka, prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny, je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh. Právny predchodca žalobcu do návrhu zmluvy dopísal údaje uvedené v bode VII. návrhu, pričom nepreukázal, že toto oznámenie („akceptáciu návrhu“) žalovanej v takejto zmenenej podobe aj doručil. Keby tomu tak aj bolo, nakoľko jeho podmienky v bode VII. návrhu, sú odlišné ako o ne žiadala žalovaná v bode V., nebolo by možné uvedené považovať za akceptáciu návrhu žalovanej, ale o nový návrh predložený žalovanej, nakoľko oproti návrhu žalovanej žalobca požadoval odlišnú výšku pôžičky. Takéto zmeny návrhu voči žalovanej súd prvej inštancie považoval za nový návrh na uzavretie zmluvy, pričom v súdnom konaní žalobca nepreukázal, či žalovanej tento návrh doručil a či ho žalovaná aj výslovne akceptovala, teda prijala tak, ako to predpokladá ustanovenie § 43c ods. 1 Občianskeho zákonníka a nasledujúcich. Nakoľko žalobca nepreukázal akceptáciu nového návrhu žalovanou, dospel súd k záveru, že nedošlo k písomnému uzavretiu zmluvy medzi stranami, a keďže ide o spotrebiteľskú zmluvu spravujúcu sa režimom Občianskeho zákonníka (§ 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka cez odkaz podľa § 1 ods. 2 Obchodného zákonníka) a zároveň režimom zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, nebola na uzavretie zmluvy splnená ani zákonná podmienka písomnej formy zmluvy medzi stranami, keď podľa § 4 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu a každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie pod sankciou neplatnosti. Aj z tohto dôvodu súd uzavrel, že nedošlo k platnému uzavretiu zmluvy medzi právny predchodcom žalobcu a žalovanou.

4. Z vykonaného dokazovania navyše ani nevyplývalo, že Všeobecné obchodné podmienky uvedené na osobitnom liste, ktorý žalobca založil do spisu ako prílohu zmluvy boli doručené žalovanej, táto sa s nimi oboznámila, keď zároveň v rámci právnych vzťahov so spotrebiteľmi (status ktorého má aj žalovaná, ktorá mienila uzavrieť zmluvu ako fyzická osoba - nepodnikateľ) nie je možná aplikovať § 273 ods. 1 Obchodného zákonníka, v zmysle ktorého časť obsahu zmluvy možno určiť aj odkazom na všeobecné obchodné podmienky (ďalej len „VOP“), vypracované odbornými alebo záujmovými organizáciami alebo odkazom na iné obchodné podmienky, ktoré sú stranám uzavierajúcim zmluvu známe, alebo k návrhu

priložené, nakoľko právny úprava obchodno-záväzkového vzťahu nie je pre spotrebiteľa v prípade úpravy záväznosti obchodných podmienok priaznivejšia.

5. I keď tvrdená zmluva o pôžičke (resp. podľa právneho názoru súdu prvej inštancie o spotrebiteľskom úvere) je absolútnym obchodným záväzkovým vzťahom (§ 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka), ide súčasne o spotrebiteľskú zmluvu, žalovaná pri jej uzavieraní nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, keď návrh na uzavretie zmluvy vyplnila ako fyzická osoba - nepodnikateľ. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je skutočnosť že sa spotrebiteľ ocitá vo fakticky nerovnom postavení s dodávateľom, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza k uzatvoreniu samotnej zmluvy. Je to najmä s poukazom na väčšiu profesionálnu skúsenosť dodávateľa, lepšiu znalosť práva, jednoduchšiu dostupnosť právnych služieb a v neposlednom rade s poukazom na možnosť stanovovať zmluvné podmienky, ktoré sú dané jednostranne cestou formulárových zmlúv koncipovaných dodávateľom, v danej veci žalobcom. Zákonodarca sa preto pokúsil vyrovnáť sa s touto faktickou nerovnosťou formou obmedzenia autonómie vôle a v tomto smere súd poukazuje aj na tú skutočnosť, že v prípade strán je to práve formulárová zmluva, ktorá by mala byť pre priemerného spotrebiteľa dostatočne čitateľná, prehľadná a logicky usporiadaná tak, aby jej porozumel.

6. Nakoľko súd prvej inštancie dospel k záveru o neplatnosti zmluvy medzi stranami, viaže v takom prípade povinnosť vrátiť poskytnuté plnenie, teda žalovanej by vznikla povinnosť vrátiť sumu 700,- eur ako plnenie prijaté bez právneho dôvodu v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka upravujúcich vydanie bezdôvodného obohatenia (§ 451 a nasl. Občianskeho zákonníka). Nárok z bezdôvodného obohatenia sa premlčuje v subjektívnej lehote dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil, najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo. Najneskôr sa teda právo žalobcu premlčalo po uplynutí trojročnej objektívnej premlčacej doby, ktorá uplynula 15.06.2013 (vychádzajúc zo zmluvy 15.06.2010 poskytol právny predchodca žalobcu zmenenú výšku pôžičky), žalobca potom mohlo právo uplatniť na súde prvý raz 16.06.2010. Keďže návrh bol podaný na súd dňa 18.07.2013, súd prvej inštancie aplikujúc ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa dospel k záveru, že dňom nasledujúcim po konečnej splatnosti úveru začala plynúť premlčacia doba na uplatnenie pohľadávky na súde, na ktorú skutočnosť súd musel ex offo prihliadnuť a skúmanie plynutia subjektívnej premlčacej doby v takom prípade považoval za nadbytočné.

Súd bol povinný vziať na zreteľ § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, pričom ako „orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy“ bol povinný prihliadnuť na zákonný dôvod, ktorý bráni priznať celé plnenie požadované návrhom. Súd v súvislosti s aplikáciou citovaného ustanovenia prihliadol na § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa (v súčasnosti účinné ustanovenie § 52 ods. 2 tretia veta Občianskeho zákonníka uvedené vystihuje znením, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva). Obe tieto ustanovenia nadobudli účinnosť 1. mája 2014 a právne predpisy, ktorých súčasťou sú, nemajú prechodné ustanovenia. To znamená, že od ich účinnosti sa vzťahujú aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom (k uvedenému pozri uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn. 3 MCdo 12/2014, zo dňa 21.04.2015). Súd preto žalobu v plnom rozsahu (t.j. aj vo zvyšku, ktorý ostal predmetom konania) zamietol.

7. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p..

8. Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie žalobca a napadol ním výrok, ktorým bola žaloba zamietnutá do výšky 700,- eur s prísl.. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil tak, že žalobcovi prizná uplatnený nárok v sume 700,- eur s príslušenstvom, resp. rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Uviedol, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil. Nesúhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že predmetná úverová zmluva je neplatným právnym úkonom. Je zrejmé, že v danom prípade došlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke, na základe ktorej boli žalovanej poskytnuté peňažné prostriedky v sume 700,- eur, ktoré sa žalovaná zaviazala splácať v pravidelných mesačných splátkach. V tomto smere poukázal na ustanovenia § 657 Občianskeho zákonníka, § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., pričom uviedol, že pre platnosť zmluvy o pôžičke nie je nevyhnutná písomná forma zmluvy a rovnako zmluva o spotrebiteľskom úvere, pri nedodržaní jej písomnej formy, nespôsobuje jej neplatnosť, ale iba bezúčnosť a bezpoplatkovosť úveru. Je zrejmé, že žalovanej boli poskytnuté finančné prostriedky v sume 700,- eur, a to na základe zmluvy o pôžičke a nie titulom bezdôvodného

obohatenia. Nakoľko k ukončeniu zmluvy došlo podaním zo dňa 20.10.2012 ku dňu 31.10.2012 a žaloba bola podaná dňa 18.07.2013, uplatnený nárok nie je premlčaný.

9. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadрила.

10. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, 380 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

11. Podľa § 9 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. musí mať zmluva o spotrebiteľskom úvere písomnú formu. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalovaná ako spotrebiteľ požiadala právneho predchodcu žalobcu o úver vo výške 1.700,- eur, ktorý žiadala splácať po dobu 36 mesiacov. Túto žiadosť o poskytnutie úveru v uvedenej výške podpísala dňa 21.05.2010 (čl. V. zmluvy o poskytnutí pôžičky). Žalobca tento návrh žalovanej neakceptoval a schválili jej úver len vo výške 700,- eur. Uvedené potvrdil svojim podpisom na zmluve dňa 15.06.2010. Hoci predložená zmluva o poskytnutí pôžičky navonok vzbudzuje dojem, že išlo o návrh a akceptáciu jednej a tej istej zmluvy podpísanej oboma účastníkmi, z jej článku VII vyplýva, že tento článok s názvom „schválená výška pôžičky“ nebol v čase podpísania tejto zmluvy žalovanou ešte vyplnený. Uvedené nepochybne vyplýva zo zátvorky za slovným spojením „schválená výška pôžičky“ - (nevyplňa sa). Je tak zrejmé, že žalovaná vyplnila formulár zmluvy o poskytnutí pôžičky výlučne s návrhom na jej poskytnutie v sume 1.700,- eur s dobou splácania 36 mesiacov (viď čl. V.), tento podpísala dňa 21.05.2010 a takto ho predložila žalobcovi. Následne žalobca do tohto formulára dopísal údaje v článku VII. - schválená výška pôžičky tak, že túto určil len sumou 700,- eur a takto ho podpísal dňa 15.06.2010. Správne potom uzavrel súd prvej inštancie, že neakceptovanie návrhu žalovanej na poskytnutie úveru vo výške 1.700,- eur žalobcom, bolo odmietnutím tohto návrhu žalobcom. Následne návrh žalobcu na poskytnutie úveru len vo výške 700,- eur bolo preto potrebné považovať za nový návrh na uzavretie spotrebiteľskej zmluvy. Tento nový návrh však žalobca už žalovanej nedoručil (opak v konaní nebol preukázaný), resp. nebola v konaní preukázaná jeho akceptácia zo strany žalovanej. Písomný právny úkon je platný, ak je podpísaný konajúcou osobou (§ 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka). Na to, aby tento nový návrh bol žalovanou prijatý, musel by byť žalovanou podpísaný po dátume 15.06.2010, čo však preukázané nebolo. Rovnako nebola v konaní preukázaná skutočnosť, že právny predchodca žalobcu žalovanej skutočne poskytol sumu 700,- eur (prevzatie takejto sumy, či už hotovostne alebo bankovým prevodom nebolo preukázané). Je tak zrejmé, že v konaní nebolo preukázané, že by medzi stranami sporu došlo k uzavretiu úverovej spotrebiteľskej zmluvy na sumu 700,- eur (nebol preukázaný zhodný prejav vôle oboch strán sporu takúto zmluvu - na sumu úveru 700,- eur - uzavrieť). Preto prípadná žalobcom poskytnutá suma úveru vo výške 700,- eur by predstavovala iba bezdôvodné obohatenie na strane žalovanej, t.j. išlo by o plnenie bez právneho dôvodu (§ 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka).

12. Odvolací súd je zhodne so súdom prvej inštancie toho názoru, že žalovaný nárok je premlčaný. Premlčanie v spotrebiteľských veciach treba posudzovať podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, lebo je to pre spotrebiteľa - žalovanú vzhľadom na dĺžku premlčacej doby výhodnejšie (viď § 52 ods. 2 Obč. zák.). Použitie občianskoprávnej premlčacej doby v absolútnych obchodno-právnych vzťahoch majúcich spotrebiteľský charakter odobril aj Ústavný súd SR, ktorý rozhodoval o sťažnosti podnikateľa poskytujúceho stavebné úvery (I. ÚS 402/2013). V danom prípade objektívna trojročná premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia začala žalobcovi plynúť dňa 16.06.2010 (t.j. deň nasledujúci po prípadnom poskytnutí úveru) a uplynula dňom 16.06.2013. Žalobca podal žalobu na súd dňa 18.07.2013, teda po uplynutí 3 ročnej objektívnej premlčacej doby.

13. K otázke prihladania na premlčanie ex offo súdom prvej inštancie (§5b zák. č. 205/2007 Z.z.), odvolací súd uvádza, že ust. § 5b zák. č. 205/2007 Z.z. bolo do tohto zákona zavedené s účinnosťou od 01.05.2014 zákonom č. 102/2014 Z.z.. Podľa tohto ustanovenia orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovolával. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na skutočnosť, že napriek tomu, že samotné premlčanie má hmotnoprávny charakter, ust. § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. má procesnú povahu vyplývajúcu z jeho znenia, keď toto ustanovenie normuje predovšetkým procesnú činnosť orgánu rozhodujúceho o nároku zo spotrebiteľskej zmluvy. Na jeho základe sa súdu ako orgánu rozhodujúcemu o nároku zo spotrebiteľskej zmluvy ukladá povinnosť v súdnom konaní z úradnej povinnosti prihliadať na premlčanie v spotrebiteľských veciach, teda ide o konkrétny procesný postup súdu v konaní. Keďže ide o procesné ustanovenie, v prípade absencie prechodného ustanovenia platí, že súd postupuje podľa právneho stavu účinného v čase rozhodovania súdu. Vzhľadom na skutočnosť, že v čase rozhodovania súdu prvej inštancie už ust. § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. bolo účinné, súd prvej inštancie bol povinný aplikovať ho vo všetkých prebiehajúcich

konaniach vrátane súdnych konaní začatých pred jeho účinnosťou, t.j. pred 01.05.2014, akým je aj konanie v prejednávanej veci. Odvolací súd pre úplnosť poznamenáva, že zákon č. 250/2007 Z.z. je lex specialis vo vzťahu k Občianskemu zákonníku ako lex generalis. Pokiaľ je teda otázka prihladenia na premlčanie uplatneného nároku v § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. upravená odlišne od § 100 ods. 1 Obč. zák., prednosť má špeciálna úprava zákona č. 250/2007 Z.z. a súd prvej inštancie nepochybil, keď podľa nej postupoval.

14. Z toho vyplýva, že rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutej časti vecne správny a preto ho odvolací súd v tejto napadnutej časti potvrdil podľa § 387 ods. 1 C.s.p.

V časti výroku, ktorým súd prvej inštancie žalobu vo zvyšku zamietol (t.j. nad sumu 700,- eur s prísl., iba do ktorej podal žalobca odvolanie) nebolo žalobcom podané odvolanie, a v tejto časti napadnutý rozsudok nadobudol právoplatnosť.

15. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1, v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p. a ich náhradu úspešnej žalovanej nepriznal, pretože jej v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

16. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

c/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

d/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

e/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods. 1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne /dovolacie dôvody/ a čoho sa dovolateľ domáha /dovolací návrh/ (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).